

מְלָאכִית ~ שִׁוּן זִיגְרִיךְ
אִינוֹךְ אֲנֶרְוֹפּוֹסוֹפִי וּמְלָאכּוֹת קִדּוּמוֹת
לְאִנְשֵׁי אִינוֹךְ, לְהוֹרִים וּלְיָלְדִים

שירת העולם - סיפור מרפא למשבר הקורונה - חזרה לשיגרה/ שרון זיגרייך

היה היה רועה צעיר ושמו דרור. לדרור היה עדר של כבשים.
יום יום היה דרור פותח את שער הדיר, מחלל בחלילו ומוביל את הכבשים בשיירה ארוכה אל האחו.
באחו הירוק היו הכבשים מלחכות עשב, לוגמות ממי-המעייין ונחות להן בשמש.
שם ליד המעיין היו פוגשות כבשים שהגיעו מעדרים אחרים עם רועים אחרים.
כה נחמד היה להן ללחך יחדיו עשב, להרוות את צמאונן במים הצלולים, לרבוץ על כר הדשא ולפעות במקלה: "מה... מה... מה..."
הרועים גם הם נהנו להפגש על יד המעיין והיו מחללים יחדיו מנגינות יפיפיות.
כה רבה הייתה השמחה להפגש, לנגן ולהיות יחדיו.
לעת ערב, כשהחלה השמש לשקוע,
נפרדו זה מזה הרועים,
נפרדו זו מזו הכבשים:
"מה... מה... נפגש ממממחר"
וכל עדר צעד לכיוון ביתו-
רועה אחד הוביל את כבשיו במעלה ההר,
רועה שני הוביל את כבשיו במורד העמק,
ודרור הוביל את כבשיו אל ביתם שבמישור.
ערב אחד, כאשר חזרו הכבשים אל הדיר, הבחין דרור כי כבשה אחת פועה בבכי. התקרב דרור אל הכבשה:
"מה לך כבשתי, מדוע תבכי?"
"מה... מה..." פעתה הכבשה הקטנה "משהו נדבק לפרוותי, הפרווה דביקה לי ולא נעימה".
ליטף הרועה את הכבשה וחש בידו שמלאה היא בצמח דביק.
לקח דרור מסרק גדול והחל סורק את פרוותה. סירק וסירק והוציא ממנה את כל אשר דבק בה.
שמחה הכבשה, ליקקה את הרועה ונתנה לו נשיקה.
הכבשים הלכו לישון בדיר והרועה בביתו.
הגיע בוקר, השמש זרחה והרועה עוד שכב במיטתו, כשלתע שמע את הכבשים פועות בבכי.
קפץ דרור מן המיטה ומיהר אל הדיר.
"מה לכן כבשותיי, מדוע תבכין?"
"מה... מה..." פעו הכבשים "משהו נדבק לפרוותנו. הפרווה דביקה ולא נעימה".
לקח דרור את המסרק והחל לסרק כבשה, כבשה, כבשה... עד שכל הכבשים היו נקיות ושמחות.
כה מבריקה ויפה פרוותן כעת!
"שמעו נא כבשותיי" אמר הרועה "היום לא נצא אל האחו, נשאר בביתנו עד שהצמח הדביק ינבל ויפסיק לצמוח. בינתיים אחלל לכן מנגינות יפות ואתן תתכרבלו בפרוות נקיות ורכות. כשהימים יתארכו עוד, והשמש תזרח לרוב- נוכל לצאת שוב אל האחו."
"מה... מה..." פעו הכבשים. "נתגעגע מאוד אל חברותינו מן ההר ומן העמק"
"אני יודע" אמר דרור, "גם אני אתגעגע לחבריי הרועים. הבה ונשיר להם שיר שיישמע למרחוק".
עמד הרועה בפתח הדיר וניגן בחלילו. שמעו הכבשים והצטרפו בשירתן "מה... מה... מה..."
לפתע נשמעו מן ההר נגינת חליל ופעייית כבשים, ומן העמק עלו גם-כן צלילים עדינים ויפים.
כך עברו להם הימים, הכבשים נחו להן בדיר והרועה חילל להן מנגינות יפות. יום אחד, קרה דבר מופלא בדיר- אחת הכבשים הלבנות המליטה טלה קטן. "מה... מה..." היה פועה הטלה הקטן בקול רך ויונק חלב מאמא הכבשה. השמחה בדיר הייתה רבה והכבשים נהנו לטפל בו ולשחק עמו יום אחר יום. מעת לעת, הגיעו אל הדיר מן ההר ומן העמק צלילי חליל רחוקים, והכבשים היו נזכרות בחברותיהן הטובות. גם הרועה היה מצטרף אז לנגינה ולבו נמלא געגוע.
ככל שעברו הימים, השמש חיממה עוד ועוד את ההרים והגבעות, והשיבולים בשדות החלו מצהיבות.
בבוקר שמשו אחד, פתח הרועה את דלת הדיר, חילל בחלילו ואמר לכבשים: "היום נוכל לצאת למרעה, השמש ייבשה את מרבית הצמחים הדביקים. כעת נוכל כבר לטייל באחו, נתבונן היטב ונישמר". "מה... מה... מה..." פעו הכבשים בשמחה. "מה... מה... מה..." פעה גם הטלה, וכולם יצאו לדרך. הלכו והלכו הכבשים בעקבות הרועה ונגינתו היפה. פה ושם היו בדרך צמחים דביקים, אך הם היו מעטים ונמוכים, כך שהכבשים לא נדבקו כלל. כאשר הגיעו אל המעיין חיכתה להם הפתעה משמחת ביותר- חברותיהן הכבשים מן ההר ומן העמק, ושני טליים חדשים. שמחו הכבשים לראות את חברותיהן שכה התגעגעו אליהן, ושלושת הטליים התקבצו ביחד ושיחקו. גם שלושת הרועים ישבו יחדיו וחיללו. הצטרפו הכבשים לנגינה ופעו בשמחה, וכל העולם נמלא שירה.